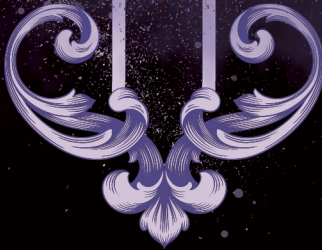

HIÇ BİTMİYEN MASAL

DE
X
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

STEPHANIE GARBER

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Caraval

Legend

Finale

Kırık Bir Kalp

HİÇ BİTMEYEN MASAL

Orijinal adı: The Ballad of Never After

© 2022, Stephanie Garber

Yazan: Stephanie Garber

Çeviren: Türkan Çolak

Yayıma hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Bent Agency ve Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Ağustos 2023 / ISBN 978-625-6932-22-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Aydın

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

HİÇ
BİTMİYEN
MASAL

STEPHANIE GARBER

Çeviren: Türkan Çolak

Gerçek aşkı bulamamaktan korkan herkese...

Valorfell'a Gider

MERRYWOOD

Merrywood Köyü

Merrywood Ormanı

Merrywood Malikanesi

UNUTULMAZ BİR YOLCULUK

Gezginler ve
Maceracılar

HOLLOW

Slaughterwood
Satosu

YOU ARE ENTERING
THE LAND OF
HOLLOW
SLAUGHTERWOOD.
WELCOME, IF YOU ARE
A GUEST.
BEWARE, IF YOU
ARE NOT.

MUHTEŞEM KUZAY

Uyarı Nottarı

Sevgili Evangeline

Eninde sonunda onunla yine görüreceksin, onu gördüğünde sakın ona aldanma.

Tatlı gamzelerine, büyüleyici mavi gözlerine ya da sana Küçük Tilki dediğinde kalbinin hop etmesine kanma. Sana Küçük Tilki diye seslenmesi bir sevgi ifadesi değil, başka bir ayartma şekli.

Jacks'in kalbi atıyor olabilir ama hissetmez. Ona tekrar güvenecek gibi olursan, daha önce yaptıklarını hatırla.

Çoktandır unutulmuş bir kehaneti, seni Valory Kemerini açabilecek bir anahtara dönüştürecek olan kehaneti gerçekleştirmek amacıyla Apollo'yu zehirleyip sana katil damgası vurmaya çalışan kişinin o olduğunu unutma. Seni kemerin kilidini açmaya ikna etmek için gelecekte bir noktada muhtemelen sana karşı nazik olacaktır. Sakın ona inanıp kilidi açma.

Çün gün arabada sana söylediklerini aklına getir: Ç bir kader tanrısı ve sen onun için sadece bir araçsın. Jacks'in ne olduğunu hatırlandan çıkarma ve bir daha ona acıma.

İlle de birine güveneceksen, uyandığında Apollo'ya güven. Çünkü o mutlaka uyanacak. Onu iyileştirmenin bir yolunu bulacaksın ve emin ol ki bunu başardığında birlikte sonsuza dek mutlu olacaksınız. Jacks de hak ettiğini bulacak.

*Bol şans,
Evangeline*

Evangeline, kendine yazdığı mektubu bitirince derin bir nefes aldı. Sonra mektubu kalın bir balmumu parçasıyla mühürledi ve üstüne şöyle yazdı: *Kupa Prensi'nin neler yaptığını unutup ona yeniden güvenmeye meylettiğinde açıp oku.*

Jacks'in son ihanetini, yani kocası Apollo'yu evlendikleri günün gecesi zehirlediğini öğreneli sadece bir gün olmuştu. Tüm bu ikiyüzlülük onun için hâlâ o kadar hassas bir noktaydı ki, Evangeline'in Jacks'e yeniden güvenebilmesi imkânsız gibiydi. Bununla birlikte Evangeline, yüreğinin umuda teslim olmak istediğinin de farkındaydı. İnsanların değişebileceğine inanıyordu; herkesin yaşamının sonu henüz yazılmamış bir hikâye gibi olduğuna ve bu nedenle de herkesin geleceğinin sonsuz olasılıklar barındırdığına inanıyordu.

Yine de, kendisine ve Apollo'ya yaptıklarından sonra Jacks'e ne güvenebilir ne de onu affedebilirdi.

Valory Kemerini açmasına da asla yardım edemezdi.

Muhteşem Kuzey'in ilk kraliyet ailesi olan Valor'lar, kemeri Valory adlı bir yere geçiş yolu olarak inşa etmişti. Valory'de ne olduğunu kimse bilmiyordu, çünkü Kuzey hikâyeleri, hikâye lanetine uğramıştı ve bu yüzden de pek güvenilir değillerdi. Bazı masallar yazıya döküldükten sonra yanıp kül oldu, bazıları Kuzey'in dışına çıkmadı ve birçoğu da her anlatıldığında değişti, her tekrarlandığında daha az güvenilir hâle geldi.

Valory'ye dair, birbiriyle çelişen iki hikâye vardı. Biri, Valory'nin, Valor'ların en önemli sihirli hediyelerinin bulunduğu bir hazine sandığı olduğunu söylüyordu. Diğeri, Valory'nin,

Valor'ların yaptığı tüm iğrenç şeyler de dâhil olmak üzere her türden sihirli varlığı hapseden büyüdü bir hapisane olduğunu iddia ediyordu.

Evangeline hangi hikâyeye inandığını bilmiyordu ama ne sihirli hediyelerin ne de sihirli canavarların Jacks'in duygusuz ellerine geçmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Kupa Prensi zaten yeterince tehlikeliydi. Üstelik Evangeline ona çok öfkeliydi. Dün, Apollo'yu zehirleyen Jacks olduğundan şüphelendikten sonra, üç kelime düşünmüştü: *Ne yaptığımı biliyorum.*

Muhafızlar daha sonra onu Wolf Hall'dan çıkarmıştı. Evangeline, Jacks'in kavga etmeden, hatta tek kelime söylemeden ayrılmasına şaşırılmıştı. Ama geri döneceğini biliyordu. Evangeline'in onunla işi bitmiş olsa da Jacks'in Evangeline'le işi henüz bitmemişti.

Evangeline az önce kendine yazdığı mektubu aldı, kraliyet süitinin öteki ucuna yürüdü ve mektubu, ihtiyaç duyduğunda uyarı sözlerini görebilmek için mühürlü tarafı dışarı bakacak şekilde şömine rafının üstüne koydu.

1. BÖLÜM

*Lanetlerin
Zulmü*

Wolf Hall'un kraliyet kütüphanesinin derinliklerinde yüzyıllardır kimsenin açmadığı bir kapı var. İnsanlar o kapıyı ateşe vermeyi, baltalarla kırmayı ve sihirli anahtarlarla kilidini açmayı denediler. Ama hiçbiri bu inatçı kapıya bir çizik atmayı bile başaramadı. Bazıları kapının kendileriyle alay ettiğini söylüyor. Kapının ahşap göbeğinde işlemeli tacıyla bir kurt kafası var ve insanlar, kurdun başarısız girişimlerine güldüğüne ya da bu açılmaz kapıyı açmaya yaklaşacak biri olursa keskin dişlerini gösterdiğine yemin ediyor.

Evangelina Fox bir defa kapıyı açmayı denemişti. Kendine doğru çekmiş, içeri doğru itmiş, demir tokmağını çevirmişti ama kapı bana mısın dememişti. O zaman açamamıştı. İlk denemesinde olmamıştı. Ama şimdi farklı olmasını umuyordu.

Evangelina'nın umut etmekle ilgili bir sıkıntısı yoktu.

Ayrıca kapıları açmakta usta sayılırdı. Kendi rızasıyla akıttığı kanının bir damlasıyla her türlü kilidi açabilirdi.

Öncelikle, adını aklına bile getirmek istemediği o düzenbaz, sürekli elma yiyen hergele tarafından izlenmediğinden, takip edilmediğinden emin olması gerekiyordu.

Evangelina omzunun üstünden bakıp arkasını kontrol etti. Fenerinin koyu sarı parıltısı yakındaki gölgeleri uzaklaştırıyordu,

ancak gece olduğu için Wolf Hall'un kraliyet kütüphanesindeki birçok köşe net görünmüyordu.

Ürkekçe kıpırdandı ve fenerinin ışığı titredi. Evangeline daha önce karanlıktan hiç korkmamıştı. Karanlık, yıldızlar, rüyalar ve gündüzler arasında gerçekleşen sihir içindi. Anne-babasını kaybetmeden önce, babasıyla takımyıldızı gözlemi yapmış ve mum ışığında annesinin anlattığı hikâyeleri dinlemişti. Hiç de korkmamıştı.

Ama aslında Evangeline'in korktuğu karanlık ya da gece değildi; kürekkemiklerinde gezinen örümcek inceliğinde bir dikendi. Kendisini, kocası Apollo'yu kurtaracak bir çareye götüreceği umuduyla bu kapının kilidini açmak için kraliyet süitinden çıktığı andan beri yanındaydı.

Bu tekinsiz his o kadar hafifti ki, ilk başta bunun sadece paranoya olduğunu düşündü.

Takip edilmiyordu.

Ayak sesleri duymamıştı.

Ta ki...

Evangeline kütüphanenin karanlığına dikkatle bakınca, ona bakan bir çift zalim gözü gördü. Gümüş mavisi, parlak ve ışıltılı. Mavi gözlerin sırf onunla alay etmek için parladığını düşündü. Ama Evangeline o gözler parlarsa bile, karanlığı aydınlatsa bile, onu fenerini kapatmaya cesaretlendirse bile onlara güvenemeyeceğini biliyordu. Gözlerin sahibine de güvenemezdi.

Jacks. Adını düşünmemeye çalıştı. Yine de karanlığın içinden uyuşuk bir havayla ama her zamanki özgüveni ve yakışıklılığıyla görünmesini izlerken onu düşünmemesi imkânsızdı. Jacks, sanki geceleri ondan korkması gerekiyormuş gibi hareket ediyordu.

Evangeline'in kürekkemiklerindeki karıncalanma hissi kollarına, oradan da huzursuz edici bir okşamayla bileğindeki kırık kalp şeklindeki son yara izine kaydı. Yarası önce sızladı, sonra Jacks dişlerini yeniden geçirmiş gibi zonkladı.

Evangeline fenerini kılıç kavrar gibi kavradı.

"Git buradan, Jacks." Evangeline'in onu muhafızlara attırmasının üzerinden sadece iki gün geçmişti. Uzun bir süre geri gelmez

diye tahmin etmişti. Hatta sonsuza kadar dönmese daha iyi olmaz mıydı? “Ne yaptığını biliyorum ve seni görmek istemiyorum.”

Jacks ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Duman grisi gömleğinin eteklerini gelişigüzel bir şekilde pantolonun içine tıktırılmış, kollarını yukarıya doğru kıvrıp ince kollarını açıkta bırakmış ve ilk birkaç düğmesini iliklememişti. Şimdi baştan çıkararak gece mavisi değil de altın rengi olan dağınık saçlarıyla kurnaz kader tanrısından çok atılgan bir seyis yamağına benziyordu. Yine de Evangeline, Jacks’in gerçekte ne olduğunu asla aklından çıkaramayacağını farkındaydı. Jacks ahlak ve vicdan yoksunu, saplantılı ve tuttuğunu koparan bir adamdı.

Hikâyeler, öpücüğünün tek gerçek aşkı hariç herkes için ölümcül olduğunu ve Jacks’in gerçek aşkını arayıp bulmak uğruna ardında bir sürü ceset bıraktığını söylüyordu. Bir zamanlar Evangeline o kadar saftı ki, Kupa Prensi gerçek aşkını ararken kalbi defalarca kez kırıldığı için kalp kırıklığı nedir anlar sanmıştı. Ama artık her şey gün gibi ortadaydı; kalp kıran Kupa Prensi’nin kendisiydi, çünkü sevmeyi bilmiyordu.

Jacks tatlı dille konuştu. “Kızgınsan anlarım...”

“Kızgınsam mı” diye araya girdi Evangeline. “Sen benim kocamı zehirledin!”

Jacks umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Onu öldürmedim.”

“Bu seni haklı çıkarmaz.” Evangeline sesi titremesin diye büyük çaba sarfediyordu.

O an anladı ki bir parçası hâlâ Jacks’in masum olduğuna dair bir parça umut besliyordu. Oysa Jacks yaptığını inkâr etmeye çalışmıyordu bile. Evangeline’in taşa dönüşmesini umursamadığı gibi, Apollo’nun bir cesetten farksız olmasını da umursamıyordu.

“Beni insan standartlarında değerlendirmekten vazgeçmelisin” dedi Jacks. “Ben bir kader tanrısıyım.”

“İşte tam da bu yüzden seni görmek istemiyorum. Seninle karşılaştığımdan beri ilk aşkım taşa dönüştü, ben taşa dönüştüm, sonra bir kaçak oldum, bir sürü insan beni öldürmeye çalıştı ve sen benim kocamı zehirledin...”

“Bunu söylemiştin zaten.”

Evangeline ona ters ters baktı.

Jacks içini çekti ve sanki Evangeline’in hisleri duygusal bir hapşırıktan farkızsızmış, hemen üstesinden gelinebilecek ya da kenara çekilince kurtulunabilecek bir şeymişçesine yandaki kitap rafına yaslandı. “Ben buyum, bu olduğum için de özür dileyecek değilim. Ayrıca, tanışmamızdan önce kalbi kırık, kötü yürekli üvey bir kız kardeşi olan kederli bir yetim olduğumu unuttuyorsun. Ben devreye girdikten sonra Valenda’nın kurtarıcısı oldun, bir prensle evlendin ve prenses oldun.”

“Senin çarpık çıkarların için tüm bunların olması gerekiyordu çünkü.” Evangeline öfkeden köpürüyordu. Jacks onun için yaptığı her şeyi, ona Valory Kemerini açtırmak için yapmıştı. “Çocuklar bile oyuncaklarına senin bana davrandığından daha iyi davranıyor.”

Jacks gözlerini kısarak baktı. “Öyleyse neden beni bıçaklamadın, Küçük Tilki? Geçen gece yeraltı odasında sana bir hançer fırlattım ve onu kullanabileceğin kadar yakınındaydım.” Gözlerinde yeni bir keyfin ışıltısı parlarken bakışlarını Evangeline’in boynuna doğru indirdi. Tam da üç gece önce dudaklarını bastırıldığı noktaya.

Jacks’in dişlerinin ve dilinin tenindeki istenmeyen hatırası Evangeline’in yüzünün kızarmasına neden oldu. O gece Jacks’e vampir zehiri bulaşmıştı, kendisine de aptallık.

O gece Evangeline, insan kanı emip de vampire dönüşmesini diye onu oyalamak için kalmıştı yanında. Jacks insan kanıyla değil ama Evangeline’in iyi niyetiyle beslenmişti. Jacks ona kalbini yeniden çarptıran kızın hikâyesini anlatmıştı; Prens Donatella’yı. Prens Donatella, Jacks’in tek gerçek aşkı olması gerekirken bu rolü üstlenmeyip bir başkasını seçmiş ve Jacks’i göğsünden bıçaklamıştı.

Evangeline bu hikâyeyi dinledikten sonra Jacks’i, yardımını istemek için ilk gittiği zamanki, halden anlayan Kupa Prensi olarak görmeye başlamıştı. Oysa Jacks kalpsizin tekiydi. Evangeline onun hisleri olan biri olabileceğini umut etmekten vazgeçmeliydi.

“O gece yeraltı odasında hata ettim.” Evangeline yanaklarının kızardığını düşünmeden Jacks’in bir robotunkiler kadar donuk gözlerinin içine baktı. “Ama bana bir şans daha verirsen seni bıçaklamakta tereddüt etmem.”

Jacks, hak etmediği gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle gülümsedi. “Bu iddianı test etmem için âdeta kanuma giriyorsun. Ama benden kurtulmak istiyorsan beni yaralamaktan fazlasını yapman gerekecek.” Jacks cebinden bembeyaz bir elma çıkarıp bir elinden diğerine atıp tutmaya başladı. “Eğer hayatından sonsuza kadar çıkmamı gerçekten istiyorsan kayıp taşları bulmama ve Valory Kemerini açmama yardım et. O zaman söz veriyorum beni bir daha asla görmeyeceksin.”

“Seninle bir daha karşılaşmamayı ne kadar çok istesem de, o kemeri senin için hiçbir zaman açmayacağım.”

“Ya Apollo için?”

Evangeline, prens için keskin bir acı, Jacks için de yeni bir öfke patlaması hissetti. “Onun adını ağzına alma.”

Jacks, Evangeline’in öfkelenmesinden tuhaf bir haz almış gibi görünerek pişmiş kelle gibi sırttı. “Bana yardım etmeyi kabul edersen, onu geçici ölüm hâlinde kurtarırım.”

“Bunu yapacağıma gerçekten inanıyorsan, hayal görüyorsun.” Jacks’le yaptığı ilk anlaşması yüzünden şimdi böyle zor durumdaydı. Onunla artık ne anlaşma ne ortaklık ne de başka bir şey yapardı. “Apollo’yu kurtarmak için sana ihtiyacım yok. Başka bir yol buldum.” Evangeline çenesiyle kütüphanenin kapalı kapısını işaret etti. Loş ışıktaki kapı tam görünmüyordu ama Evangeline, taçlı kurt kafasının, sonunda kilidi açacak olanın o olduğunu biliyor-muş gibi sırttığın yemin edebilirdi.

Jacks kapıya şöyle bir bakıp kıs kıs güldü. “Orada Apollo için bir çare bulacağını mı sanıyorsun?”

“Bulacağım dan eminim.”

Jacks yine güldü, bu defa gülüşü daha korkunçtu. Sonra neşeli bir havayla elmasına ısırık attı. “Fikrini değiştirirsen haberim olsun, Küçük Tilki.”

“Fikrim değişmeyecek...”

Evangeline sözlerini tamamlayana kadar Jacks gitmişti. Kalan tek Şey uğursuz kahkahasının yankısıydı.

Yine de Evangeline sınırlarına hâkim olmayı seçti. Yaşlı bir kütüphaneci ona Valor’lar hakkındaki tüm kayıp kitapların ve hikâyelerin bu kapının ardında olduğunu söylemişti. Kuzey’in ilk kraliyet ailesi insan olsa da, her birinin dikkate değer güçlere sahip olduğu herkesçe kabul ediliyordu. Kuzeyin ilk kraliçesi Honora Valor’un tüm zamanların en büyük şifacısı olduğu söyleniyordu. Evangeline’in de bu kapının öteki tarafındaki hikâyeler arasında onun tedavileriyle ilgili hikâyeler olduğuna inanmak için çok iyi bir nedeni vardı. Bu durumda tedavilerde geçici ölüm hâli için de bir çare bulmayı umut edebilirdi. Evangeline, değerli taşlarından birkaçı düşmüş mücevher kabzalı hançerini çıkardı. Aslında bu Jacks’in hançeriydi; yeraltı odasında geçirdikleri gece ona fırlattığı hançer. Jacks o gecenin sabahında hançeri orada bırakmıştı, Evangeline onu neden aldığından hâlâ emin değildi. Artık o hançeri istemiyordu ama henüz başkasıyla değiştirecek zamanı olmamıştı ve řu anda da yanındaki en keskin Şey buydu.

Hançeri bir kez saplamasıyla al kanı akıverdi. Kanını kapıya bastırdı ve “Lütfen açıl” diye fısıldadı.

Kilit ânında tıkırdadı. Kapının tokmağı kolayca dönüverdi.

Yüzyıllar sonra kapı ilk kez açıldı.

Evangeline, Jacks’in neden güldüğünü o an anladı.

*Sevgili Evangeline,
Eninde sonunda onunla yine görüşeceksin, onu gördüğünde sakın
ona aldanma. Tatlı gamzelerine, büyüleyici mavi gözlerine ya da
sana Küçük Tilki dediğinde kalbinin hop etmesine kanma. Sana
Küçük Tilki diye seslenmesi bir sevgi ifadesi değil, başka bir
ayırtma şekli. Jacks'in kalbi atıyor olabilir ama hissetmez. Ona
tekrar güvenecek gibi olursan, daha önce yaptıklarını hatırla.*

New York Times'in çok satan yazarı
Stephanie Garber'dan
Caraval serisinin sihirli evreninde geçen
lanetli bir aşk masalı

Kupa Prensi'nin ihanetine uğradığında Evangeline Fox,
bir daha ona asla güvenmeyeceğine yemin etmişti. Hem
artık kendi büyüsünü de keşfetmişti, Prens'in ondan
çaldığı mutluluğu kendi bulabilirdi. Fakat ne yazık ki,
işler hiçbir zaman sizin planladığınız gibi gitmez.

Şimdi Evangeline, korkunç bir lanet yüzünden yine
Kupa Prensi ile ortak olmak zorunda. Hatta bu sefer
güvenebileceği tek kişi de o.

Yeni düşmanlar, eski arkadaşlar ve hem akıllarla hem
kalplerle oynayan sihirlerle dolu muhteşem bir macera.

**Her zaman kalbinin sesine
güvenebilir misin?**

Çeviren: Türkan Çolak

